

ЕЛЕЖИТИ БЪЛГАРИ

СЪЯЧЪ

Мецана

ИНТЕРЕС

Василь Друмевъ

Роденъ е презъ 1838 год. въ гр. Шуменъ, а починалъ презъ 1901 г. Духовното му звание е Митрополитъ Климентъ. Завършилъ е духовна семинария въ Одеса — Русия и духовна академия въ Киевъ. Презъ 1873 г. приелъ духовенъ чинъ, а отъ 1878 г. става Търновски митрополитъ. Василь Друмевъ е единъ отъ нашитъ първи писатели. Още като ученикъ въ семинарията е написалъ известната повестъ: „Нещастна фамилия“. Въ 1872 год. е излъзла истор. му драма „Иванко“, която е най-добрата драма преди Освобождението и която се играе и до днесъ. Следъ Освобождението В. Друмевъ е билъ Министъръ на Просвѣтата и е игралъ важна роля за преуспяването на отечеството ни.

Пристигналъ още въвъ тъмница и взелъ подъ мишница шиникъ, той плиска огнена пшеница, и мисли си въвъ тоя мигъ: „Ще никне тука буйна нива и едро зърно ще налѣй, и нейната зелена грива немирень вѣтъръ ще люлѣй. Настѣпи ли пѣкъ лѣто жарко и пламне житното море — ще дойдатъ весели жътварки съсъ тънки сѣрпове въ ржце. И надъ талазитъ златисти ще свеждатъ мургави тѣла, а сѣрповетъ имъ сребристи — ще рѣжатъ стройнитъ стебла. И буйни пѣсни ще се носятъ, сръдъ бистъръ и безгриженъ смѣхъ, додето вечеръ златокоса забули майката — земя. А следъ жътварската редица ще падатъ снопове безброй, тѣй, както смѣлитъ войници — въвъ кървавъ и неравенъ бой“.

Г. Пановски

Късна есенъ

Нѣкъде далече отлетѣха птичкитъ отъ нашата страна. Цвѣтнитъ поляни занемѣха и заплака глухата гора. Ронятъ се листата пожълтѣли и покриватъ морната земя, а орачи, плугове забили, доораватъ плоднитъ нивы. Влачатъ се мъглитъ по балкани, падатъ изобилни дъждове, пусти сж овоцнитъ градини, нѣматъ вече вкусни плодове.

Г. Гаджевъ

Седи Меца-Мецана на зелена поляна, а край нея мечета все въ кафени палтета. Подъ зелената шума тя ги крие и дума: — Маминитъ мечета, палавитъ момчета, стойте въ тази горичка, не ходете самички, да не доде дървара въ село да ви откара. Сега ще се разходя, утре рано ще дода. Който маминка слуша, ще му донесе круша, пълно кошче съ кѣпини, ягоди и малини.

А щомъ стане голѣмо, ще го взема на рамо, ще отидемъ въ пчелина, медъ да хапнемъ двамина

Кулата на Б

Атанасъ Душковъ

Северното

„Северно сияние“ наричаме оная пѣстра и чудна свѣтлина, която залива небето на северъ. Това явление се наблюдава отъ севернитъ народи често. У насъ едвамъ тази година можа да се види отъ нѣкои краища и то слабо. Истинско „Северно сияние“ наблюдаватъ датчанитъ, норвежцитъ и шведитъ.

Древнитъ народи сж го смѣтали,

Абонирайте се за в. „Барабанче“!

Санда Йовчева

Бояна воевода

Исторически разказъ

Една вечеръ къ.но Стаменъ-воевода слизаше отъ планината. Бѣше есенъ. Силенъ вѣтъръ духаше, гората шумѣше и ронѣше жълти листи. Той вървѣше бързо, но бѣше замисленъ и хвърляше разсѣяни погледи изъ тъмнината. Когато хвана пѣтя за село, ненадейно върху него се нахвърлиха турски заптиета, скрити въ гората. Той се брани храбро, докато падна убитъ.

Сутринтъ рано селянитъ насила бѣха изкарани отъ кѣшитъ си и събрани на мегдана. Тамъ стърчеше ви-

сока върлина, на която бѣ забучена главата на убития воевода.

Изтрѣпнали отъ страхъ, тѣ гледаха уплашени ужасното зрелище. Лицата имъ бѣха побледнѣли отъ студа и влагата. Ситенъ дъждъ ромонѣше и отъ чернитъ клони на дърветата падаха ситни капки, като че ли капѣха сълзи. А надъ главитъ имъ плушѣха дългитъ като змии камшици на заптиетата.

Селянитъ обичаха воеводата, но не смѣха открито да го оплакватъ. Не веднажъ бѣше той спасявалъ селото отъ нападенията на башибозушкитъ

орди. И съ очи, пълни съ състрадание, тѣ поглеждаха къмъ жената на Стаменъ-воевода, която стоеше съ наведена глава и притискаше до себе си дванадесет-годишното си момиче Бояна. Малката Бояна съ ужасъ гледаше главата на убития си баща. Сълзи обливаха лицето ѝ, сърдцето ѝ се кѣсаше отъ мъжа, и страшната картина се запечата дълбоко въ паметта ѝ.

Минаваха днитъ, селянитъ все така влачеха робството, споменътъ за убития воевода гаснѣше въ душата имъ, отрупа на съ грижи и неволи. Само Бояна не забравяше онази паметна утринна, и всѣкога, когато си я спомнѣше, въ сърдцето ѝ нахлуваше омраза къмъ тия,

